

Milí moji čtenářové, nějak jsem se s vámi dlouho nepodělil o své hudební zážitky. Tak co jsem vlastně v zimě slyšel?

Jako bych měl letos dojem, že tradovaná pravda, že v lednu a únoru nikdo nehraje, se opravdu naplnila (zatímco předchozí roky jsem měl pocit, že koncertů přibývá). Pamatuji si jeden únorový víkend, kdy jsem měl touhu na něco zajít, a téměř nebylo na co. Na druhou stranu, možná že už víc než dřív čekám na nějakou mimořádnou příležitost, pozvání, důvod navíc, proč zajít. Takhle jsem byl 20. února v Balbínově poetické hospůdce na plzeňském duu **Démophobia**, které zde

- snad, podle šušky - mělo křtít svou třetí desku

Mlýnek

. Nakonec se nekřtilo, protože se cédečka nestihla vylišovat, nebo kýho čerta, ale vůbec to nevadilo: slyšel jsem z něj pár písniček, viděl jsem chystaný booklet a hlavně jsem zažil velmi půvabný večer. Když řeknu, že

Démophobia

foto: Radka Hoppová ©

hudba vlastně nebylo to nejdůležitější, tak to možná vypadá, že Démovi a Míšovi Röhrichovi a jejich převážně zhudebněným pověstem (nové songy už výlučně takový rodokmen nemají) z Plzeňska moc nelichotím. Vůbec ne! Démovy písničky jsou milé, ale slyšel jsem je už z cédečka nebo na festivalu a neměly tu sílu jako v Balbínce. Že má kapela status legendy v Plzni je celkem jasné, ale že si bude její songy prozpěvovat značná část nabitého pražského klubu, že se bude až tak jásat? to jsem netušil, a to byl ten velký zážitek. Mimochodem, kdybyste si ho chtěli také užít, příslušně zvětšený, tak Mlýnek se bude nakonec křtít 8. března v plzeňské Měšťanské besedě.

IF Jamu (17. února) v bohnickém Divadle za plotem (tam, co nahrávám Zvukové Hrubky?) jsem si nakonec moc neužil. Skolila mne záludná choroba, nějaká chřipkoangína, která ještě stále drží v šachu mé huhlající hlasivky. Možná, že se díky ní stanu stoprocentním hudebníkem teoretikem. V psaní mi na rozdíl od zpěvu totiž nebránila, takže jsem během pracovní neschopnosti trochu zahltil redakční zásobník na příspěvky. Pokud jste měli během poslední doby pocit, že se mých recenzí už nikdy nedočkáte (zejména vy, tvůrci CD), teď je zase situace

Velká zimní hudba

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 06 Březen 2007 04:00

mírně veselejší (jak jste si už asi všimli), i když štos cédéček čekajících se zmenšil jen mírně. Ale abych se vrátil do Bohnic (jen obrazně!), netroufl jsem si vytáhnout z domova paty na dobu o mnoho delší než byla předepsaná vycházka. Kromě kousků setů **Kamene úrazu** a **Sekvoje** jsem tak vcelku a soustředěně slyšel pouze

Nestíháme

. Byli samozřejmě výborní, ale protože jsem je slyšel i o něco dřív - jak se dočtete o něco dál - kde navíc netrávili tolik času natahováním strun přetržených na cizích kytarách, hlavním zážitkem pro mne tentokrát bylo, jak se do mě z pódia Honza Řepka pustil za mou recenzi jejich krátkohrající desky. Muzikanti jsou fakt děti, moc je miluju?

22. ledna byla v Praze **Zuzana Homolová**, dělal jsem s ní rozhovor, který snad časem vyjde v mém kdysi rodném papírovém médiu. Jak jistě tušíte, nepříjela do Prahy (jen) proto, aby se mnou namluvila rozhovor: v rámci Burianových Osamělých písničkářů vystoupila v Divadle na prádle. Blok Zuzaniných převážně krvavých balad nebyl příliš dlouhý, ale byl působivý; navíc, jak často můžeme v Praze slyšet Zuzanu Homolovou? Díru po chybějícím Petru Niklovi vyplnil

Vladimír Merta

, který kromě svých čtyř songů na závěr večera ještě v několika písničkách doprovodil Zuzanu. Jo, to můžu: Vladimír Merta improvizující na místě - to bývá zpravidla zážitek. Před přestávkou jsem slyšel výborného

Karla Diepolda

- to je znovu setkání s písničkářem po neuvěřitelně dlouhé době - a neslyšel jsem Martinu Trchovou, protože jsem byl bohužel mylně instruován ohledně začátku akce. O přestávce se Martina nešťastně tvářila, jako že jsem její výkon slyšet radši neměl, tak jsem se zase já poťouchle tvářil, jako že jsem ho slyšel. Takže teď je ta správná chvíle na omluvu? :-)

13. ledna jsem poprvé navštívil tradiční Příbramský huntík, který se, tuším poprvé, konal v příbramském kulturním domě. Klasický malý festival - tedy myšleno jako "s absencí velkých jmen", jinak byl v sobotním odpoledni a večeru dlouhý přes 8 hodin a příjemný: rád objevuji akce, na kterých jsem ještě nebyl. Tentokrát jsem ale jen nahlédl a zdaleka neslyšel všechny účinkující. Stejně jsem ale přesvědčen, že nejlepší byly kapely **Přelet M.S.** a **Epy de Mye**, které jsem neslyšel, a

Nestíháme

, které jsem slyšel. Z úplných novinek (tedy pro mne) mě zaujali

Jakub Kořínek & Katka Mysíková

a o něco méně i

Maděrky

(dcery muzikantů skupiny Maděra). Rád jsem zkontroloval

Martina Rouse

,

Maděru

,

Ježkovy voči

Veget

Janu & Zdeňka

? Příbramský huntík je tradičně jedním z předkol podbrdského předkola Porty; ne každý z účinkujících měl ale zájem soutěžit a tedy postupovat do Komárova.

No vidíte, a jsme v prosinci loňského roku, moc toho opravdu nebylo. Před Vánoci naopak hrálo každý den několik mistrů až velmistrů a vybírat bylo peklo. Tak jsem třeba musel volit 22. prosince mezi posledním koncertem Karla Plíhala (na rok - pauza) a posledním koncertem **Vlasty Redla**

se skupinou, která se jmenuje

Každý den jinak

(napořád - rozpuštění kapely). Jak již možná víte z Hrubek (rozhovor) nebo z Folk & Country (reportáž), byl jsem v Lucerně na Redlovi. Ve F&C mě potěšil prostor, který reportáži věnovali (tedy počet fotek), protože si i teď myslím, že to byl opravdu mimořádný večer; mimochodem, dal jsem mu hlas při Andělech - cenách Akademie populární hudby, jako akci roku. (Jak asi tušíte, marně, do 2. kola nepostoupil. Ale zajímalo by mě, jestli měl někdo stejný názor; snad zase budou všichni hlasující po skončení akce vyvěšeni na webu.) Nicméně mám pocit, že k akci už nemám příliš co dodat.

Stejně tak i k společnému koncertu **Folk Teamu** a **AG Fleku** ve Mlejně 6. prosince, který jsem rovněž podrobně popsal na stránkách Folk & Country. Nikdo mi nepotvrdil, že původní čtyřčlenný AG Flek bude nadále existovat a čile fungovat, a už

Kytarová sekce Folk Teamu

foto: Lenka Krausová ©

vůbec ne, že s nimi i napříště budou hostovat Michal Vašíček a David Velčovský. Ale ani jsem se po těch informacích příliš nepídil: můžu si aspoň představovat, že zcela jistě ano. Zrovna tak se můžu těšit na další skvělé vystoupení Folk Teamu, i když ta se zřejmě budou vyskytovat spíše velmi sporadicky.

A mezi tím jsem stihnul ještě 17. prosince v žižkovské Akropoli **Čechomor**. Neslyšel jsem je naživo už dost dlouho, poprvé jsem je tu vlastně potkal s bubeníkem Romanem Lomtadzem. První dojem: zej ména kvůli němu hraje kapela extrémně hlasitě. (Podotýkám, že mám - možná kvůli stařecké hluchotě - na koncertě problémy spíše opačné. O 16 dní dříve jsem Honzovi Nohovi vysvětloval, že jim to ten zvukař nějak zbytečně škrtí. Smál se, až se za břicho popadal: myslel, že zvlášť vybraně žertuji.) To je ale jen první a v zásadě téměř nehudební dojem. Druhý dojem je, že všechno co Čechomor předváděl, mělo nádech velkoleposti. Někdy, pravda, takové popmanýrové: před zahájením koncertu modrosvětelná šou a z reprobeden se linoucí folklórně symfonické motivy, chyběl už jen výkřik: Ladies and gentlemen...! Ale co - kdo velkolepý je, ten si může dovolit manýry, a to je bez jakékoli ironie případ Čechomoru. Co písnička, to nářez - a vůbec nemyslím jen už zmiňovanou hlasitost nebo oblíbenou divokou energii ústící až do občasných tanečních kreací Karla Holase a Franty Černého.

Až já půjdu, povandruju, Ej, větríčku z Dunaje, Malovaný kostel, Stojí hruška, Hezký Janek, Co sa stalo nové, Na Vsetíně páni, Ta unínská rola, Dole u včelína, Mezi horami

... Jedna nádhera za druhou, všechny báječně uchopené. Přes to, co jsem napsal o hlasitosti, nerezignovala kapela na dynamiku. I přes to, že Franta i Karel zpívají, jak dvě dobře sladěné pily. Zajímavý byl zvuk kapely s hostem - hráčem na didjeridoo, Ondrou Smejkaem. Suma všeho: ještě že máme Čechomor, jinak bychom si ho museli vymyslet. To je přesně ta kapela, kterou bych se nebál pustit libovolně vyladěnému a (ne)znalému cizinci...

První prosincový den křtili své druhé album **Rim pim pim** v Divadle za plotem **Bezefšeho**. Už jen jako host se zúčastnil právě ten den v Praze přebývajícím John Sedláček, za bicími už ale po většinu doby seděl Honza Noha, minimálně v roli stálého hosta. Co si myslím o písničkách z alba zjistíte, pokud nakliknete podrubriku Velké recenze. Velmi příjemný a zábavný večer, ale vzpomněl jsem si při něm na křest prvního alba Bezefšeho (Libo-li) v Divadle Járy Cimrmana, kde bylo všelijakých hříček, nápadů a legráček ještě více. Ale špatné to nebylo ani teď: deska se křtila olejem pro dvoudobé motory M2T (za kmotra byl Honza Dobiáš), před divadlem stály dva trabanty (viz booklet křtěného CD) a u nich se ťukalo šampaňským... no a taky se hrála výborná muzika.

A tím jsme opustili zimní měsíce ale pojďme ještě malý kousíček. V druhé půli listopadu jsem viděl a slyšel dvě výborné akce. V Národním domě v Ústí nad Labem - čili v jejich současném působišti - jsem navštívil křest alba **Okoryba Michala Braxatorise & Bafala**. Kromě radosti, že zase slyším mou druhdy velmi oblíbenou kapelu, a potěšení z pěkných nových písniček bylo zážitkem zejména to, že kapela chybějícího banjistu Pavla Zíchu (dlel na operaci) přehrávala z minidisku. Bubeník Ivo Jech si pouštěl do ucha klik a všichni se třefovali úžasně. No a o nějaký den dříve v Baráchnické rychtě na Malé Straně slavila čtvrt století existence

Sekvoj

. Napěchovaný sál a jako hosté všichni ex-členové: v první půli postupně střídali na jevišti členy současné a sehráli zrychleně a pozpátku běžící Sekvoj story. Po přestávce mimo jiné výživné zážitky hostoval

Přelet M.S.

Velká zimní hudba

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 06 Březen 2007 04:00

Přeji hodně krásných jarních hudebních zážitků. Chodte na koncerty, uvidíte, že je potkáte.